

ПОЛІТОЛОГІЧНИЙ ВІСНИК

56

**Київ
2011**

Політологічний вісник. Зб-к наук. праць. – К.: «ІНТАС», 2011. – Вип. 56. – 480 с.

Редакційна колегія:

- Адрушенко В. П. – доктор філос. наук, професор
Бабкіна О. В. – доктор політ. наук, професор
Головатий М. Ф. – доктор політ. наук, професор
Горбатенко В. П. – доктор політ. наук, професор
Губерський Л. В. – доктор філос. наук, професор
Денисенко В. М. – доктор політ. наук, професор
Кирилюк Ф. М. – доктор філос. наук, професор
Кресіна І. О. – доктор політ. наук, професор
Обушний М. І. – доктор політ. наук, професор
Сазонов М. І. – доктор філос. наук, професор
Ткач О. І. – доктор політ. наук, професор
Токовенко С. О. – доктор філос. наук, професор
Хилько М. І. – доктор філос. наук, професор
Цвих В. Ф. – доктор політ. наук, професор
Чемшит О. О. – доктор політ. наук, професор
Шульга М. А. – доктор політ. наук, професор

Редакція часопису:

Відповідальний редактор – Кирилюк Ф. М., доктор філос. наук, професор

Заст. відповід. редактора – Хилько М. І., доктор філос. наук, професор

Видано на замовлення Політологічного центру при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ №4631, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України.

Згідно постанови президії ВАК України від 13. 12. 2000 р. № 1-01/10 часопис «Політологічний вісник» визнано фаховим виданням у галузі політичних та філософських наук.

ББК 66. 0 я 43

© Політологічний центр при Київському національному університеті імені Тараса Шевченка

Зміст

I. Історико-філософські студії

- [7-15] **Комаха Л. Г.** Поняття «дискурс» в структурі трьох концепцій
- [16-25] **Коротенко Є. Д.** Структуральний метод К. Леві-Стросса та його значення для науки і філософії
- [26-33] **Ставицький А. В.** Міф і дослідник: проблема суб'єктивної рефлексії
- [34-42] **Чемшит Н. И.** Кибернетика и ортодоксальный марксизм
- [53-50] **Войнаровська Л. І.** Легітимація «духу капіталізму» в контексті релігійно-моральних дискурсів
- [51-59] **Вдовиченко Г. В.** Філософські та суспільно-політичні погляди Т.Шевченка і П.Куліша в дослідженнях В.Юринця

II. Соціальна філософія

- [60-69] **Білогур В. Є.** Світоглядна культура студентської молоді як чинник управління процесом становлення системи цінностей
- [70-75] **Богданова Н. Г.** Формування культури життєтворчості особистості у вищому навчальному закладі
- [76-84] **Дудко М. О.** Вплив суфійської філософії на відродження західної духовної культури
- [85-94] **Тенькова Л.** Конформізм та антиконформізм: боротьба за світогляд особистості

- [95-103] **Легка Н. М.** Літературні премії ХХ століття як культурний феномен
- [104-112] **Швед З. В.** Філософсько-релігійнознавчий аналіз свободи як виклику в умовах глобалізації
- [113-122] **Яригіна О. В.** Особливості залучення неофітів до новітніх релігійних рухів
- [123-133] **Бойченко М. І.** Зовнішні та внутрішні рамкові умови суспільного життя (системний підхід до визначення)

III. Філософія освіти

- [134-140] **Халапсіс О. В.** Образование и «менеджеры будущего»
- [141-149] **Линовицька Олеся** Формування відповідальної державної політики в галузі освіти
- [150-159] **Макаренко С. О.** Впровадження високих педагогічних технологій під час навчання обдарованих дітей
- [160-169] **Загарницька І. І.** Персоналістична й екзистенціалістська парадигми розуміння дитинства
- [170-178] **Коломієць Олена** Упередження агресивності дітей засобами виховання в сім'ї

IV. Теорія політики

- [179-193] **Кирилюк Ф. М., Семенченко Ф. Г.** Об'єктивно-суб'єктивно-діяльнісний вимір політики
- [194-203] **Вільчинська І. Ю.** Аксіологічний підхід до дослідження політичної мотивації
- [204-216] **Найчук А. В.** «Політичне» – сутнісна основа держави
- [217-226] **Кирик В. Л.** Ідея сталого людського розвитку в контексті екологічних проблем
- [227-233] **Воронянський О. В.** Національна еліта як категорія наукового аналізу: політологічний вимір

V. Політична система

- [234-243] **Булгаков В. А.** Мережний підхід як методологія дослідження політичних систем
- [244-253] **Максимова О. М.** Стратегія та тактика порівняльного дослідження чинників нестабільності в перехідних політичних системах
- [254-262] **Ярова Л. В.** Генеза і становлення скандинавської та південно-європейської моделей суспільного перевлаштування
- [263-269] **Гурицька М. С.** Паблік рілейшнз у кризових ситуаціях

VI. Публічна політика

- [270-278] **Хмельников А. О.** Місцеве самоврядування як ланка політичного управління регіоном: компоненти структури і рівень компетенції
- [279-286] **Третяк О. А.** Громадянська активність у структурі публічної сфери політики демократичного суспільства
- [287-296] **Мостіпан О. М.** Ефективність мажоритарної виборчої системи на виборах до Верховної Ради України
- [297-305] **Івченко О. Г.** Партийна позиції людини у громадянському суспільстві
- [306-312] **Руденко О.** Особливості функціонування зв'язків з громадськістю в органах державної влади
- [313-320] **Кулачинський М. М.** Британська консервативна партія кінця ХХ – початку ХХІ ст.: віхи конструктивних змін

VII. Політична культура

- [321-330] **Дзьобань О. П.** Правовий нігілізм як деструктивний чинник української правосвідомості й правової культури

- [331-339] **Шелестов О. М.** Теоретичні підходи до осмислення феномена політичної культури українського суспільства
- [340-351] **Шандор Ф. Ф.** Ідеологія як основа розвитку національної свідомості
- [352-359] **Денисюк С. Г.** Ментальна природа сучасної політичної комунікації
- [360-365] **Тарасенко В. А.** Внутрішньополітичні орієнтації сучасних студентів

VIII. Націологія

- [366-392] **Крисаченко В. С.** Історичні витоки українського етносу
- [393-399] **Кіссе А. І.** Основні суб'єкти регулювання і управління етнічним конфліктом: теоретико-методологічні підходи

IX. Світова політика

- [400-411] **Грубов В. М.** Від Евіану до Мюнхену: Європа потребує нової філософії безпеки
- [412-421] **Клименко О. А.** Можливості та перспективи державних та недержавних акторів в умовах посткризової глобалізації
- [422-432] **Ткаченко І. В.** Проблемні питання європейської інтеграції України
- [433-439] **Гарбар Г. А.** Роль міжнародних угод у підвищенні ефективності підготовки кадрів для сфери туризму
- [440-450] **Барановська В. М.** Аналіз тенденцій розвитку світової торгівлі
- [451-461] **Баглікова М. С.** Транскордонне співробітництво: дефініції, сутність та форми
- [462-473] **Ігнат'єв П. М.** Особливе партнерство Пакистану і Саудівської Аравії

УДК 239

БРИТАНСЬКА КОНСЕРВАТИВНА ПАРТІЯ КІНЦЯ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТ.: ВІХИ КОНСТРУКТИВНИХ ЗМІН

Кулачинський М. М.©

Старший викладач кафедри суспільних наук Одеського національного медичного університету

Проаналізовані сучасні трансформації ідеології і діяльності Консервативної партії Великобританії, неоліберальна інтерпретація консерватизму. Саме англійський неоконсерватизм у владі став ключовим змістом політичної основи британських «нових правих». Розробка нових концепцій проходила на тлі критичної переробки ідейної спадщини традиційної консервативної думки і творчого розвитку класичного і нового лібералізму.

Ключові слова: трансформації ідеології, неоконсервативна ідеологія, політичні партії.

Вступ. Як відомо, в 1970-80-ті роки ХХ століття загострилися проблеми, з якими британське товариство зіткнулося при переході від індустріального до постіндустріального типу розвитку. Популярність завоювали ідеї розкріпачення людської особистості, звільнення інститутів громадянського суспільства від державного контролю, розширення сфери діяльності вільних ринкових сил. Праві політичні сили виступили з гаслом відродження «ліберальної Англії», принципів добровільності, індивідуальної свободи, самопомоги.

Вони вимагали звести функції держави до мінімуму, створити умови для «спонтанного розвитку суспільства». Були вироблені концепції розвитку вільного ринку і перегляду функцій держави.

Британські праві, як і лейбористи, вчинили ідейний переворот, надавши традиційному трактуванню консерватизму неоліберальну інтерпретацію. Феномен підйому неоліберальної хвилі став частиною ширших явищ, що проявилися не лише в політиці, але і в громадянському суспільстві. Політика консерваторів відкрила в 1979 р. новий етап в суспільно-політичному житті країни, майже на два десятиліття монополізувала політичний Олімп. Поразка консерваторів на загальних виборах 1997 р. підвела під його історією рису.

Постановка проблеми. Загальною проблемою провідних політичних сил країни стало відношення до кризових явищ, що розвивалися у британ-

ському товаристві. Кейнсіанство все виразніше виявляло свої слабкості. Інтенсифікація ідейних дискусій вилилася в пошавлення інтересу до ліберальної моделі громадського розвитку. Виник феномен британського неоконсерватизму, зародження якого припало на 1970-ті роки. Найбільш яскравим його втіленням став політичний термін «тетчеризм», що пройшов декілька етапів розвитку [1, с.7].

У наступні два десятиліття він став одним з найуспішніших післявоєнних європейських політичних брендів. Розробка нових концепцій проходила на тлі переробки спадщини консервативної і ліберальної думки, їх трансформації в сучасних умовах.

Мета статті – проаналізувати сучасні трансформації в ідеології та діяльності британських консерваторів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Рух британських «нових правих» було багатостороннім і різноплановим явищем. Жорсткого організаційного взаємозв'язку між його окремими компонентами не існувало. Але були ряд принципів, що вказували на їх загальну природу – неприйняття кейнсіанства, післявоєнного політичного консенсусу і культурних змін, що сталися в західному суспільстві в 1960-70-ті роки, прагнення зміцнити інститут приватної власності і реформувати «державу добробуту», зміцнити прерогативи державної влади за рахунок автономії професійних організацій і місцевих органів влади.

Однією з ідейних основ «нових правих» була діяльність групи «Солсбері» на чолі з Роджером Скратоном, Морісом Коулінгом і Перегрином Уорсторном, які критикували державу за зневагу традиційними інститутами сім'ї, релігії, школи, закликали до зміцнення його законодавчих функцій, виступали проти ідеології просвіти і культури споживчого гедонізму, що виріс на її основі [2, р.117]. Помітний вклад у формування ідейного клімату в країні в 1970-ті рр. вніс Фрідріх фон Хайек, що розробив концепцію децентралізованого ринкового обміну і «розширеного порядку», заснованому на вільному обміні інформацією в суспільстві. Концепцію «негативної» і «позитивної» свободи, важливу для обґрунтування скорочень функцій держави в соціально-економічному житті країни, розвинув Ісайя Берлін [4, р.97].

Іншим теоретиком британських неоконсерваторів був Карл Поппер. Свою концепцію критичного раціоналізму він протиставляє так званому «колективістському раціоналізму» і «утопічній інженерії». У своєму арсеналі «нові праві», використали ідеї американських лібертаріанців таких як Роберт Нозік і Мюррей Ротбард [5, р.102].

На відміну від представників утилітарного напрямку ліберальної думки, що стояли на позиціях «етичного суб'єктивізму» і «емпіричного індивіду-

алізму», либертаріанці дотримувалися теорії природних прав і концепції «морального», «етичного» індивідуалізму, що відповідала їй.

Ідейною основою британських «нових правих» в економічному плані була «австрійська школа», яка нарівні зі «школою Чикаго» і «школою громадського вибору» склала кістяк неоліберальної політичної економії. Послідовники австрійської школи дотримуються доктрини методологічного індивідуалізму, який виключає з розгляду макроекономічну проблематику і займається аналізом питань мікроекономіки. Серед представників школи Чикаго у Великобританії найбільшої популярності набув Мілтон Фридман.

На основі його ідей була створена британська версія монетарної теорії. З точки зору представників школи громадського вибору, функціонування суспільно-політичної системи будувалося по аналогії з роботою ринку, коли політичні діячі керуються у своїх діях раціональним і утилітарним прагненням максимізувати свою вигоду.

Прихід неоконсерваторів до влади в 1979 р. став результатом тривалого процесу становлення цієї політичної течії. Британський неоконсерватизм, як складова частина міжнародного феномену «нових правих», потрапив у ритм коливань громадських настроїв; його адепти уміло скористалися ситуацією для завоювання політичної влади.

У 1979 р. Консервативна партія, що прийшла до влади, ідеологічно була заряджена на боротьбу з інфляцією, проте до 1997 р. щоденність придбала питання іншого порядку: соціальної нерівності, утиску прав найманих робітників і неблагополучних груп населення. Неоконсервативні підходи в питаннях соціально-економічної модернізації продемонстрували свою ефективність, проте і вони до середини 1990-х років виявилися застарілими.

В цілому твердження «нових правих» про перевагу ринкової парадигми над колективістською так і залишилися в емпіричній площині знань, не досягнувши рівня концептуального аналізу. Невдачею закінчилися спроби великомасштабного дирижизму в економіці, проте, подібна доля чекала і іншу крайність – заперечення ролі держави в регулюванні ринкових процесів.

1990 р. не став рубежем в історії 18-річного перебування Консервативної партії у влади. Сталася зміна її лідера, але їх політика принципово не змінилася. Проте був створений міф про радикальність «залізної леді» по відношенню до слабкого і нерішучого Джона Мейджора. У науковій літературі з'явилися оцінки періоду правління Мейджора як послідовника політики М. Тетчер, тобто повернення консерваторів на позиції класичного централізму.

Саме у 1990-ті роки були приватизовані вугільна промисловість і залізниця, в систему освіти і охорони здоров'я впроваджені ринкові елементи,

посилилися умови виплати посібників з безробіття, були заявлені наміри приватизувати поштову службу і систему пенсійного страхування, досягнуті успіхи в області боротьби з безробіттям, інфляцією та ін. Наслідку перемоги консерваторів на загальних виборах в 1992 р. були не менш значними, чим результати трьох попередніх.

Консервативна партія, так само як і ЛПВ, в умовах мажоритарної виборчої системи була «великим приходом» – політичною організацією, під дахом якої діяли різні ідейні течії. Їх виникнення, розвиток і взаємодія робили значний вплив на організаційний і ідейний розвиток торі.

У Консервативній партії в різній пропорції завжди були присутніми три ідейні течії: прогресизм (соціальний реформізм), що оформився за часів Дізраелі в концепцію «однієї нації», індивідуалізм, пов'язаний з питаннями особистих свобод і приватної власності, і традиціоналізм, що стояв на варті національного суверенітету, конституційного ладу і моралі.

Соціологічні дослідження настроїв серед рядових членів партії в 1979 – 97 рр. говорять про те, що індивідуалізм трохи потіснив прогресизм, зміщення настроїв вправо серед рядових консерваторів не було таким істотним, як серед членів партійного керівництва [6, с.29].

Більшість активістів тяжіли до правого центру, доброзичливо відносилися до ідей підвищення розміру посібників з безробіття, захисту прав споживачів від зловживань в умовах ринкової економіки, контролю за приватизованими підприємствами, збільшення витрат за статтями охорони здоров'я, розширення прав найманих робітників на виробництві. Прогресисти були в меншості тільки по двох позиціях – прогресивне оподаткування і реформа системи голосування. Більше 40 % опитаних позитивно відізналися про «політику доходів».

В той же час посилювався вплив індивідуалізму. Більшість опитаних симпатизували приватизації вугільної промисловості, впровадженню ринкових елементів в сферу медичного обслуговування, приватному медичному страхуванню і освіті, зниженню прибуткового податку. Дані свідчили, що обоє складові консервативної ідеології були яскраво виражені, хоча відставання індивідуалістів від прогресистів було ліквідоване, очевидне в 1960 – 70 – ті роки.

Нова політика консерваторів якоюсь мірою кренилася у бік індивідуалізму, а також до зміцнення традиціоналізму. Його прибічники підтримували страту, виступали проти поглиблення процесів європейської інтеграції, ратували за жорстку політику відносно іммігрантів, національних і нетрадиційних меншин, були супротивниками абортів.

Так звані «м'які ринковики» з симпатією відносилися до ідеї «соціального ринку», який трактували як поєднання традицій ліберальної економіки і християнської демократії. Трохи пізніше неоконсерватори визнали не лише

важливість інститутів національної держави – «макроконсерватизму», але і видну роль місцевих і регіональних співтовариств – «мікроконсерватизма», в яких проходить повсякденне життя людини [8, с.61].

Поширення таких ідей свідчило про відхід частини ідеологів консерваторів від сприйняття суспільства виключно крізь призму індивідуалізму, але і не було поверненням до концепції органічного суспільства. У їх уявленні «вільна ринкова» модель повинна забезпечувати «локальні співтовариства» соціальною мобільністю і свободою вибору, захистити їх від дріб'язкової опіки центральної влади. В цьому випадку можна розраховувати на успіх ринкових реформ, у тому числі у сфері освіти і охорони здоров'я.

Прийшовши до влади Джон Мейджор обіцяв подальше зниження податків, проте досить скоро уряд вимушений був їх не раз підвищувати.

Європейська політична спрямованість особливо дуже вдарила по консерваторах в 1993-94 рр. В липні 1993 р. уряд опинився в меншості в ході ратифікації в парламенті Маастрихтського договору через те, що 23 депутати-торі проголосували разом з опозицією; у листопаді 1994 р. 8 депутатів-торі було позбавлено функціональних повноважень також у зв'язку з голосуванням з європейського питання проти своєї партії [3, р.9]. Таким чином, консерватори і лейбористи помінялися місцями.

Вибори зміцнили позиції євроскептиків, які тепер складали більшість членів консервативної фракції в парламенті.

Якщо в 1990-і роки ЛПВ сприйняла ряд ключових принципів неконсервативної політики і ідеології, популярної у населення, то торі опинилися у владі недоліків, які дуже ударили по лейбористах на загальних виборах 1979-92 рр., – слабкість керівництва, розлад в партійних лавах, втрата довіри з боку населення з соціально-економічних питань. До того ж додалися корупційні скандали і звинувачення в аморальній поведінці. Після 1997 р. консерватори припинили протидію і фактично визнали реформи лейбористів в області деволуції, мінімальної оплати праці, збільшення витрат у сфері соціальних послуг та ін. [3, р.11].

В останні роки консервативного правління позначилися межі розширення «вільної ринкової» моделі. Період тетчеризма завершився. Оформлялися контури консервативно-лейбористського консенсусу нової якості.

Лейбористи примирилися з більшою частиною неоконсервативних реформ в області приватизації і ринку праці, рівнозначністю і взаємодоповнюваною цінностей індивідуалізму і колективізму, а консерватори відмовилися від однозначно негативного відношення до соціальних функцій держави, яка була характерною рисою тетчеризма. Економічний

лібералізм зайняв те, що відповідає його реальній базі місце в ідейній системі координат політичних сил країни.

Після переходу поста лідера консерваторів до Уільяма Хейга ідейний пошук в партії поживався і вийшов за рамки європейської тематики [2, р.122]. Як колись «нові лейбористи» переймали свіжі ідеї у «нових демократів» Біла Клінтона, тепер торі шукали ідейне натхнення за океаном. Наприклад, концепція «дбайливого консерватизму» мала широке розповсюдження серед радників Джорджа Буша-молодшого. Проте протікав цей процес у край хворобливо. Консерватори були деморалізовані розгромом 1997 р. а протистояння євроскептиків і євроентузіастів гальмувало розвиток внутрішньопартійної дискусії по інших напрямках. Декілька років після виборів позначалася інерція мислення і вплив сталих в роки тетчеризма ідеологічних схем. Так, торі продовжували ратувати за політику зниження податків, але одночасно під тиском електоральної необхідності стали робити обіцянки, що мають на увазі збільшення державних витрат. В результаті лейбористи не раз ловили їх на цій невідповідності.

Важкість полягала і в тому, що лейбористи перехопили багато гасел і ідейні позиції, які до цього були властиві ідеології консерватизму, як традиційного (наприклад, жорстка політика в області правоохорони і пеніціарної системи), так і з приставкою «нео» (збалансований бюджет, гнучкий ринок праці, низька інфляція). У цій ситуації торі мусили не просто змінити акценти і поміняти місцями складові у своєму ідеологічному рівнянні, але знайти дійсно неординарні рішення.

Висновки. Сьогодні лише в двох випадках торі в тій чи іншій мірі виражають інтереси значних груп населення і можуть відповідним чином будувати свою ідеологічну стратегію: половина жителів країни з тих або інших причин виступає проти подальшої передачі національного суверенітету органам ЄС, особливо що стосується відмови від національної валюти; також серед консерваторів сильне бажання підняти на щит питання про зневагу в ході деволюції інтересів етнічних англійців.

Проте в першому випадку лейбористи уміло лавірують, погодившись па проведення референдуму про прийняття нової європейської конституції і поклавши в довгий ящик питання про проведення референдуму про вступ Британії в єврозону; у другому – консерватори, обері вони цей шлях, перетворяться на партію англійського націоналізму, що тільки ще більше звужить їх електоральну базу.

Сучасному стану ідеології британських консерваторів також властиві протиріччя з приводу співвідношення глобального і національного: як примирити ліберальні ринкові погляди, втіленням яких на практиці є світові процеси диверсифікації, регіоналізації і економічної інтеграції, з прагненням зберегти централізовану унітарну державу? Чи можна виступати за

гнучкий ринок праці і одночасно ставити перешкоди на шляху припливу в країну іноземної робочої сили?

Як поєднується об'єктивна, з точки зору глобальних ринків, тенденція по розмиванню суверенітету національної держави із спробою зупинити втягування Британії в процеси європейської інтеграції?

Цілком можливо, що постійні поразки або в крайньому випадку незадовільний набір депутатських крісел підштовхне «нових консерваторів» до більше послідовних дій з вироблення нової ідеологічної програми, яка замінить політику, засновану на популізмі. Як ні поверхневі у більшості випадків історичні аналогії, недавня історія показала, що саме після своєї третьої поразки в 1987 р. лейбористи взялися за глибоке ідейне оновлення, яке через вибори привело їх до перемоги. Можливо, що ті консерватори, які серйозно налаштовані на відновлення позицій своєї партії, замислюються про аналогічні трансформації

Література:

1. Перегудов С. П. Тэтчер и тэтчеризм. М., Наука, 1996, – 300 с.
2. David Butler, Gareth Butler. Twentieth-Century British Political Facts. 1900-2000. – Macmillan Press, 2000. – 141 p.
3. Giovanni Sartori. Party Types, Organisation and Functions / Giovanni Sartori // West European Politics, Vol. 28. – № 1. – January 2005. – P. 1-32.
4. Samuel H. Beer. Modern British Politics. London: Faber and Faber, 1982. – 431 p.
5. Wring D. Political Marketing and Party Development in Britain / Wring D. // European Journal of Marketing, 1996. – № 30. – P. 100-111.
6. Цитрин П. С. Британский электорат: концепции упадка двухпартийности. – М.: Академия наук СССР, Ин-т науч. информации по общественным наукам, 1987 – 46 с.
7. Перегудов С. Тони Блэр. – М.: ИНИОН, 2000. – 55 с.
8. Громыко А. А. Политический реформизм в Великобритании (1970-1990 годы) / А.А. Громыко. – М.: XXI век – Согласие, 2001. – 268 с.

Кулачинский М.М. Британская консервативная партия конца XX – начала XXI в.: знамения конструктивных изменений.

Проанализированы современные трансформации идеологии и деятельности Консервативной партии Великобритании, нелиберальная интерпретация консерватизма. Именно английский неоконсерватизм будучи во власти стал ключевым содержанием политической основы британских «новых правых». Разработка новых концепций проходила на фоне критической переработки идейного наследия традиционной консервативной мысли и творческого развития классического и нового либерализма.

Ключевые слова: трансформации идеологии, неоконсервативная идеология, политические партии.

Kulachinsky M.M. The British Conservative Party late XX – early XXI century: Signs of constructive changes.

Modern transformations of ideology and activity of Conservative party of Great Britain, new liberal interpretation of conservatism, are analyzed in the article. Exactly English new conservatism being in power became key maintenance of political basis of British «new right». Development of new conceptions passed on a background the critical processing of ideological heritage of traditional conservative idea and creative development of classic and new liberalism.

Keyword: ideological transformation, neokonservativ ideology, political parties.